

Arrest

nr. 253 985 van 4 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 Yvoir

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, K. A., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russische staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd op (...) geboren in Atchoi-Martan (Tsjetsjenië). In 1999 trouwde u met uw echtgenote: Am. N. (...) (OV: (...); CG: (...)). Tezamen heeft u vier kinderen: Al. A. (...) (°26/11/1999; OV: (...); CG: (...)), S. (...) (°21/06/2003), E. (...) (°24/03/2007) en M. (...) (°20/01/2014).

In 2008 begon u te werken voor de politie in Senavotsk als chauffeur van politievoertuigen. Tijdens uw werkzaamheden aldaar was u getuige van verschillende wantoestanden, waaronder jongens die werden

binnengebracht voor verhoor en daarna spoorloos verdwenen. In 2014 werd uw naam opgenomen in een lijst van agenten die werden gedwongen om te gaan vechten in Oekraïne. U wilde niet naar het front gestuurd worden en dus nam u ontslag. Hierna werkte als privé-taxichauffeur op een route tussen Grozny en Nazran.

Sinds 2006 bezat u ook een kledingwinkel in Atchoi-Martan die werd uitgebaat door uw echtgenote. In 2014 werd u echter onteigend omdat uw winkel plaats moest maken voor een parking. Toen u de beloofde vergoeding niet kreeg, diende u een klacht in bij het parket. In de herfst van 2015 werd u terwijl u thuis was 's nachts meegenomen door enkele agenten. U werd op een onbekende plaats vastgehouden en mishandeld. Men eiste dat u afstand deed van uw recht op een vergoeding voor uw winkel. Nadat u akkoord ging met alles wat men u vroeg en ook enkele documenten ondertekende, werd u weer vrijgelaten. Na dit incident woonde u bijna niet meer bij uw gezin thuis in Atchoi-Martan, maar verbleef u afwisselend bij kennissen en vrienden in Ingoesjetië.

In februari 2017 kreeg uw zoon, Al. (...), een conflict met enkele straatpatrouilles. Hij werd meegenomen en enkele uren ondervraagd over zijn identiteit en familie. Daarna werd hij weer vrijgelaten.

Op 20 januari 2018 was u 's ochtends op weg naar huis in Atchoi-Marta vanuit Nazran om de verjaardag van uw dochter te vieren. Bij de controlepost tussen Ingoesjetië en Tsjetsjenië werd u echter aangehouden. U werd opnieuw meegenomen naar een onbekende plaats, waar u een hele dag lang werd vastgehouden en zwaar mishandeld. Men vroeg u steeds naar informatie over ene Mu. (...), die u enkele dagen daarvoor vervoerd zou hebben. Tegen middernacht werd u weer vrijgelaten.

Op 12 maart 2018 werd ook Al. (...) voor een tweede keer gearresteerd. Ditmaal werd hij in een auto gesleurd door onbekenden en gefolterd op een onbekende plaats. Men vroeg hem naar informatie over u en uw verblijfplaatsen. De volgende ochtend werd hij weer vrijgelaten. U en uw vrouw besloten dat het zo niet verder kon en begonnen paspoorten te regelen voor het hele gezin.

U ontving nog enkele oproepingen van de politie om langs te komen voor verhoor waarop u niet antwoordde. Ook Al. (...) ontving een oproepingsbrief op 3 mei 2018. Op 6 mei 2018 verlieten jullie Tsjetsjenië en reisden via Ingoesjetië en Moskou naar Brest. Op 9 mei 2018 kwamen jullie aan in Polen en omdat jullie illegaal reisden, werden gedwongen asiel aan te vragen. Jullie wachtten de procedure echter niet af en reisden door naar Duitsland, waar jullie opnieuw asiel aanvroegen op 14 mei 2018. In Duitsland werd echter de Dublinprocedure toegepast en uw vrouw en dochters werden op 8 oktober 2018, terwijl u en Al. (...) niet thuis waren, gerepatriëerd naar Polen. Op 17 oktober 2018 kon u uw gezin terug herenigen en reisden jullie allen tezamen naar België, alwaar jullie aankwamen midden oktober en een aanvraag indienden tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten op 25 oktober 2018.

Ter staving van uw herkomst en asielmotieven legt u de geboorteaktes neer van E. (...) en M. (...), uw huwelijksakte en enkele psychologische attesten van Am. (...). Uw zoon Al. (...) legt zijn oproepingsbrief neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat het CGVS het op zich niet onmogelijk acht dat uw winkel onteigend werd en dat u, nadat u klacht had ingediend, gearresteerd werd en onder druk gezet werd om uw eis tot vergoeding te laten varen. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze gebeurtenis reeds dateert van 2015. U vertelt zelf ook dat men u tijdens deze aanhouding gebood om uw winkel te vergeten en dat u dat daarna ook gedaan heeft, en ook uw vrouw heeft opgedragen om de winkel te vergeten (CGVS p.10; p.18). Daarna heeft u dan ook geen aanwijsbare problemen meer gekend omwille van uw winkel. Bijgevolg is uw vrees die uit de onteigening van uw winkel en de daaropvolgende arrestatie in 2015 zou zijn ontstaan, niet langer actueel.

Wat betreft de eerste arrestatie van uw zoon in 2017 dient het volgende opgemerkt te worden. Het ging hier over een klein incident waarbij uw zoon een agent had genegeerd terwijl die hem op straat riep, waardoor die agent hem om zijn paspoort vroeg en toen bleek dat Al. (...) deze niet op zak had werd hij opgepakt en ondervraagd over zijn identiteit. Op geen enkel moment werd er fysiek geweld gebruikt tegen uw zoon (CGVS Al. (...) p.8). Na 2 of 3 uur werd hij bovendien weer vrijgelaten (CGVS Al. (...))

p.8). Dit incident is bijgevolg geenszins ernstig genoeg om een internationale beschermingsstatus toepassing te doen vinden.

Uw tweede arrestatie, in 2018, waarbij u gevraagd werd of u ene Mu. (...) vervoerd had, en de tweede arrestatie van uw zoon, eveneens in 2018, waarbij hij zwaar mishandeld werd, zijn de gebeurtenissen die uiteindelijk aanleiding hebben gegeven tot uw vlucht uit de Russische Federatie. Echter dient besloten te worden dat deze twee arrestaties volstrekt ongeloofwaardig zijn en wel om de volgende redenen.

Ten eerste is de achterliggende reden van deze twee meest recente arrestaties op zich al weinig aannemelijk. Zowel u, als uw vrouw en uw zoon, linken de clandestiene arrestaties aan uw ontslag bij de politie in 2014. U vertelt dat u ontslag nam nadat u gedwongen werd om te gaan vechten in Oekraïne. Van uw bureau stonden jullie met 4-5 op een lijst en gaf hierbij aan dat er over heel Tsjetsjenië heel veel bureaus zijn (CGVS p.6). Uit objectief onderzoek door CEDOCA van 14 januari 2016 blijkt echter dat er nergens sporen zijn van gedwongen rekruteringen in Tsjetsjenië om te gaan vechten in Oost-Oekraïne, laat staan dat dit op structurele wijze gebeurde. Wel zijn er aanwijzingen van de aanwezigheid van een beperkte hoeveelheid Tsjetsjeense strijders aan het Oekraïense front, maar dan zou het vooral over speciale elite-eenheden gaan die nauwe banden hebben met president Kadyrov, en nergens blijkt dat zij gedwongen zouden zijn geweest om naar het front te trekken (CEDOCA: COI Focus Tsjetsjenië: Rekrutering van medisch MVD personeel voor strijd in Oekraïne, p.2-3). Het is dan ook hoogst onwaarschijnlijk dat u, met uw lage rang en als gewone chauffeur, op een lijst zou zijn terecht gekomen met namen van agenten die gedwongen zouden worden gerekruteerd voor de strijd in Oekraïne. Gevraagd waarom juist u uitgekozen werd voor de strijd in Oekraïne, verklaart u dat u het zelf niet weet maar dat u denkt dat het misschien komt doordat u het niet zo druk had als andere agenten en veel vrije tijd had (CGVS p.6). Deze uitleg ontbreekt elke geloofwaardigheid. Bijgevolg kan er geen ernstig geloof worden gehecht aan uw gedwongen rekrutering voor de oorlog in Oekraïne en daarmee ook de reden van uw ontslag bij de politie, hetgeen een hoeksteen uitmaakt van de logica van uw relaas.

Daarnaast denkt u dat de overheid u en uw gezin viseert omwille van de verschillende illegale zaken waarvan u getuige bent geweest tijdens uw loopbaan als politieagent (CGVS p.14-15). Nochtans zijn de wandaden die gepleegd worden door sommige ordediensten in Tsjetsjenië algemeen gekend (CEDOCA: COI Focus Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie, p.17-21). Het is dus op zich al vreemd dat u omwille van deze kennis vervolgd zou worden, aangezien deze kennis weinig vernieuwend en ook zonder praktisch gevolg blijft. Des te vreemder is echter dat men, indien men u echt omwille van deze reden zou willen vervolgen, zo lange tijd zou wachten met dit te doen. De tweede arrestaties van u en uw zoon die volgens u rechtstreeks verband zouden houden met uw ontslag bij de politie dateren immers pas van 2018, terwijl u uw ontslag al van 2014 dateert. Gevraagd waarom men vier jaar zou wachten met actie te ondernemen tegen u, antwoordt u dat u het zelf ook niet weet en dat u denkt dat men misschien de juiste gelegenheid afwachtte (CGVS p.18). Deze uitleg mist echter opnieuw iedere logica en aannemelijkheid. Bijgevolg is het volstrekt ongeloofwaardig dat u ten gevolge van uw ontslag bij de politie in 2018 ernstig vervolgd zou worden.

Voorts kan u het CGVS er ook niet van overtuigen dat u sinds uw eerste arrestatie in 2015 half ondergedoken zou hebben geleefd in Ingoesjetië en bijna nooit meer naar huis kwam. Er moet immers vastgesteld worden dat uw verklaringen omtrent uw ondergedoken leven doorspekt zijn met enkele belangrijke inconsistenties en ongeloofwaardigheden. Aan het begin van uw persoonlijke onderhoud wordt u gevraagd een overzicht te geven van al uw effectieve verblijfplaatsen, van aan uw geboorte tot aan uw vertrek (CGVS p.4). U vermeldt hier dat u samen woonde met uw gezin in Tsjetsjenië en zegt helemaal niets over een ondergedoken bestaan in Ingoesjetië. Ook bij de DVZ vermeldt u bij uw verblijfplaatsen enkel uw woonst in Tsjetsjenië (Administratief dossier: Verklaringen DVZ K. (...), p.1). Overigens vertelt u wanneer er gepeild wordt naar uw job, dat u de laatste jaren niet doorlopend met uw taxi reed maar dat er ook periodes waren waarin u in uw boomgaard werkte aan uw huis (CGVS p.8). Later vertelt u dan plots dat u eigenlijk al sinds uw eerste arrestatie in 2015 nauwelijks nog naar huis kwam, maar afwisselend verbleef bij vrienden en kennissen in Ingoesjetië, waar ook de standplaats van uw taxi was (CGVS p.13-14). Volgens u zelf kwam slechts 1 à 2 keer per week naar huis (CGVS p.13). Volgens uw vrouw kwam u na uw tweede arrestatie in januari 2018 zelfs nog minder naar huis, maar 1 à 2 keer per maand (CGVS Am. (...) p.6). Volgens uw zoon kwam u dan weer altijd al maar 1 à 2 keer per maand thuis en hij kan zich niet herinneren of er periodes waren waarin u meer of minder naar huis kwam (CGVS Al. (...) p.5). Hoe frequent het nu ook moge zijn, er wordt u gevraagd hoe u in uw boomgaard kan werken als u bijna nooit thuis bent (CGVS p.16). Hierop antwoordt u dat u alleen overdag in de boomgaard werkte en 's nachts bijna nooit thuis sliep, maar wel zoveel mogelijk elders overnachtte zoals bij uw moeder (CGVS p.16). Dit is een nogal vreemde uitleg en deze wordt nog vreemder wanneer men deze vergelijkt met wat uw vrouw vertelt. Zij zegt namelijk dat u niet overdag, maar wel alleen net 's nachts naar huis kwam, en dit telkens maar voor enkele uren (CGVS Am. (...) p.6). Nog opvallender is het feit dat noch uw vrouw noch uw zoon weten waar of bij wie u jarenlang in

Ingoesjetië verbleef (CGVS Am. (...) p.6; CGVS Al. (...) p.5). Ook uzelf kent de adressen niet van uw verblijfplaatsen in Ingoesjetië, maar zegt wel dat u er naartoe kunt rijden als u daar bent (CGVS p.14). Voorts verklaart u ondergedoken te blijven leven omdat men verschillende keren naar u kwam informeren, ook bij uw vrouw en uw zoon (CGVS p.14). Zo vertelt u over een keer dat een politiewagen stopte terwijl uw vrouw aan het wandelen was op straat en vroeg naar de verblijfplaats van haar man (CGVS p.14). Uw verklaringen zijn echter opnieuw divergerend van die van uw echtgenote. Wanneer haar gevraagd wordt wanneer men bij haar naar u informeerde, vertelt zij dat de politie twee keer bij haar thuis langskwam op het binnenplein om naar u te vragen (CGVS Am. (...) p.13). Tot slot wordt u ook gevraagd wat voor nut het heeft om ondergedoken te leven uit angst om gevonden te worden door de autoriteiten, indien u tegelijkertijd iedere dag langs een controlepost passeert waar u uw identiteitsdocumenten moet laten controleren en waarom men, indien men u werkelijk zou zoeken, u niet gewoon al lang aan die controlepost heeft tegengehouden (CGVS p.15-16). Opnieuw heeft u hiervoor een zeer vreemde en vergezochte verklaring, met name zegt u dat overdag de Russische constitutie en wetten van kracht zijn en u beschermen, maar zodra de zon ondergaat alle regels verdwijnen (CGVS p.15-16). Los van het feit dat het van iedere logica gespeend is dat men u alleen 's nachts zou zoeken en arresteren maar u overdag gewoon zou laten begaan, is deze verklaring ook tegenstrijdig met de bewering van uw vrouw dat u alleen net 's nachts naar huis kwam. Bijgevolg is het totaal ongeloofwaardig dat u van 2015 tot aan uw vertrek in 2018 quasi ondergedoken leefde uit vrees voor de autoriteiten.

Wat betreft de twee relevante vervolgingsfeiten op zich, met name u en uw zoons tweede arrestatie, kan op het volgende gewezen worden. Ten eerste worden deze vervolgingsfeiten zonder oorzaak aangezien zoals hierboven beargumenteerd geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees vervolgd te worden omwille van uw ontslag bij de politie. Voorts zijn er in verband met beide vervolgingsfeiten enkele belangrijke opmerkingen die hun geloofwaardigheid aantasten. Zo beweert u urenlang ondervraagd te zijn geweest over uw banden met ene Mu. (...). U kent echter niet eens achternaam van deze Mu. (...) en zegt dit vergeten te zijn (CGVS p.16). Achteraf heeft u wel via uw oude contacten bij de politie navraag gedaan naar deze Mu. (...) en is gebleken dat het om een rebellenleider gaat uit Sunkunshi (CGVS p.17). Gevraagd waarom een gewone taxichauffeur gelinkt zou worden aan een rebellenleider, antwoordt u dat u denkt dat het allemaal te maken heeft met uw ontslag bij de politie en de zaken waarvan u getuige bent geweest bij de ROVD (CGVS p.17). Zoals hierboven geargumenteerd werd houdt deze verklaring echter geen steek. Daarnaast is het erg vreemd dat men deze Mu. (...) zou zoeken en info aan u zou vragen over de keer dat u hem vervoerd heeft, aangezien uit het feit dat men u ondervraagt kan worden afgeleid dat men weet dat u hem vervoerd heeft en het daardoor niet erg duidelijk is wat men nog meer wenst te weten te komen van u als ze zelfs al de taxichauffeur kunnen opsporen die hem een keer heeft vervoerd. Nog frappanter is daarboven het gegeven dat uw vrouw zelfs nog nooit van een Mu. (...) heeft gehoord en zelfs niet weet waarom u precies werd gearresteerd (CGVS Am. (...) p.10-11). Voorts zegt uw vrouw dat u thuiskwam na de illegale arrestatie ergens laat in de nacht (CGVS Am. (...) p.8; p.11). Wanneer haar even later gevraagd wordt wat zij aan het doen was op het moment dat u eindelijk thuiskwam, antwoordt zij dat zij aan het koken was (CGVS Am. (...) p.12). Gevraagd waarom zij laat in de nacht aan het koken was, reageert zij verward en zegt dat ze niet meer weet om hoe laat u precies thuiskwam (CGVS Am. (...) p.12). Bovenstaande vaststellingen maken dat ook uw relaas over uw tweede arrestatie weinig geloofwaardig wordt.

Ook het verhaal over uw zoon zijn tweede arrestatie mist aannemelijkheid. Zo is het reeds opvallend dat zijn relaas over de arrestatie heel erg gelijklopend is met uw eigen beschrijving van uw arrestatie (jas over hoofd getrokken, halfuur rijden naar onbekende plaats, gefolterd met elektrische draadjes aan vingers,...) (CGVS p.10-11; CGVS Al. (...) p.7-8). Voorts bestaat er een ernstige tegenstrijdigheid over de medische verzorging die uw zoon al dan niet gekregen zou hebben nadat hij was vrijgekomen. Zo verklaart u bij DVZ dat u nadien een privé arts voor hem zocht om hem te behandelen, aangezien hem verboden was om naar het ziekenhuis te gaan (Administratief dossier: CGVS-vragenlijst K. (...), p.3). Tijdens uw persoonlijke onderhoud verklaart u echter dat uw vrouw hem alleen verzorgd heeft met compressen en dergelijke, aangezien er volgens u in Tsjetsjenië zelfs geen privé-artsen bestaan (CGVS p.21). Geconfronteerd met uw verklaringen bij DVZ zegt u dat uw vrouw wel bij de buurvrouw ging om medicatie te halen aangezien uw buurvrouw een verpleegster was en dat u dat misschien bedoelde bij de DVZ (CGVS p.21). Uw vrouw zelf geeft dan weer een derde weergave van de gebeurtenissen en zegt dat niemand Al. (...) verzorgd heeft nadat hij vrijkwam aangezien hij zijn lichaam niet aan haar wou tonen (CGVS Am. (...) p.15). Zij zegt ook nooit naar de buurvrouw geweest te zijn voor medische hulp (CGVS Am. (...) p.15). Ook uw zoon bevestigt zelf dat hij door niemand verzorgd werd, ook niet door zijn moeder (CGVS Al. (...) p.12). Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aangetast door bovenstaande vaststellingen.

Tot slot kan er ook op gewezen worden dat er een tegenstrijdigheid bestaat over de oproepingsbrieven die u vlak voor uw vertrek nog zou hebben gekregen. Bij de DVZ verklaren zowel u als uw vrouw dat u

na uw tweede arrestatie nog enkele oproepingsbrieven ontving, evenals uw zoon (Administratief dossier: CGVS-vragenlijst K. (...) p.3; CGVS-vrangelijst Am. (...) p.3). Op het CGVS vertelt u over uw eigen oproepingsbrieven echter niets meer en legt ook geen bewijsstukken neer. Wanneer aan uw vrouw gevraagd werd of ook u nog een oproepingsbrief ontving, zegt zij dat zij zich dit niet meer kan herinneren (CGVS Am. (...) p.12-13).

Volledigheidshalve wordt ook nog het volgende opgemerkt: in verband met de vermeende onterechte arrestatie van uw neef sinds uw vertrek, die u zelf linkt aan het feit dat men u niet meer zou kunnen vervolgen omdat u gevlucht bent en dus nu uw familie zou viseren, moet er op gewezen worden dat het hier om een loutere blote bewering gaat die u geenszins met bewijsstukken staaft. Bovendien heeft u zelf geen duidelijke aanwijzingen dat de arrestatie van uw neef iets met uw eigen zaak te maken heeft behalve uw eigen vermoedens (CGVS p.5; 19). Bijgevolg is de link geenszins aangetoond en verandert deze door u verklaarde onterechte arrestatie ook niets aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw eigen asielrelaas.

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat om bovenstaande vaststelling te weerleggen. De geboorteaktes van E. (...) en M. (...), en uw huwelijksakte bewijzen allen uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. De twee psychologische attesten van Am. (...) indiceren dat zij kampt met psycho-traumatische problemen, maar zijn geenszins in staat uitsluitend te geven over de achterliggende oorzaak van deze problemen. Bovendien kan opgemerkt worden dat wanneer aan uw vrouw gevraagd wordt waarom zij psychologische hulp heeft opgezocht, dat zij spontaan begint te vertellen over haar gedwongen repatriëring uit Duitsland en de manier waarop ze 's nachts werd opgepakt hetgeen vrij opmerkelijk is gezien het attest vaagweg stelt dat de problemen te wijten zijn aan het geweld dat zij in het land van herkomst onderging (CGVS Am. (...) p.7). Bijgevolg veranderen deze psychologische attesten niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw zoon Al. (...) legt zijn oproepingsbrief neer. Echter blijkt uit toegevoegde informatie dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn hetgeen de bewijskracht van dergelijke documenten dan ook zeer relatief maakt. Bovendien vermeldt deze oproepingsbrief nergens om welke reden hij zou worden opgeroepen en dus is de link met uw asielrelaas niet bewezen. In ieder geval is deze oproepingsbrief niet in staat op te wegen tegen al bovenstaande ongeloofwaardigheden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, dient gewezen te worden op het feit dat op basis van de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, kan worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, Am. N., zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van

eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekende partij, Al. A., zijnde de zoon van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur doordat deze betrekking heeft op de voorspelbaarheid van het administratieve besluit evenals van het beginsel inzake de rechtszekerheid, meer bepaald wat betreft het deel vertrouwensbeginsel”*.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de

Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4.1. Verzoekende partijen werpen in hun verzoekschrift vooreerst op dat verwerende partij niet in twijfel trekt dat hun winkel onteigend werd en dat eerste verzoekende partij, nadat zij klacht had ingediend, gearresteerd werd en onder druk gezet werd om haar eis tot vergoeding te laten varen. Hieruit blijkt dan ook duidelijk dat zij reeds onder druk werden gezet en dat tegen hen dwangmiddelen werden gebruikt. Zij menen dan ook dat toepassing gemaakt moet worden van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en dat dit element een belangrijke aanwijzing vormt van hun gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer.

2.2.4.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Zoals wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, dateren de problemen met hun winkel van 2015 en hebben zij sindsdien geen aanwijsbare problemen meer gekend omwille van hun winkel. Uit hun verklaringen blijkt evenmin dat deze problemen gelinkt zijn met het ontslag van eerste verzoekende partij in 2014, nu eerste verzoekende partij immers aangaf dat ook andere winkels werden onteigend om plaats te maken voor een parking (administratief dossier K. A. en Am. N., stuk 4, notities CGVS K. A., p. 7; administratief dossier Al. A., stuk 7, map landeninformatie, deel 3). Hun vrees die uit de onteigening van hun winkel en de daaropvolgende arrestatie in 2015 zou zijn ontstaan is dan ook niet langer actueel. Derhalve is de Raad van oordeel dat er goede redenen zijn dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

2.2.5.1. Voorts benadrukken verzoekende partijen dat evenmin de eerste arrestatie van derde verzoekende partij in 2017 in twijfel wordt getrokken. Waar verwerende partij dienaangaande motiveert dat dit incident niet ernstig genoeg is om een internationale beschermingsstatus toepassing te doen vinden, onderstrepen verzoekende partijen dat dit reeds de tweede arrestatie betreft van een familielid sinds het ontslag van eerste verzoekende partij, dat eerste verzoekende partij voor haar ontslag nooit problemen kende met de politiediensten of de autoriteiten en dat de interpellaties sinds haar ontslag elkaar opvolgden. Dit incident betreft dan ook een bijkomend voorbeeld van de dwang die de Russische autoriteiten op hen uitoefenen. Ook hier verwijzen zij naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5.2. De Raad onderstreept evenwel dat nergens uit blijkt dat deze arrestatie van derde verzoekende partij gelinkt is met het ontslag van eerste verzoekende partij in 2014 en dat hierboven (zie punt 2.2.4.2.) reeds werd opgemerkt dat de eerste arrestatie van eerste verzoekende partij niets te maken had met haar ontslag in 2014 doch wel met haar eis om een vergoeding voor de onteigening van haar winkel (zie punt 2.2.4.2.). Deze twee arrestaties tonen dan ook allerminst aan dat verzoekende partijen omwille van het ontslag van eerste verzoekende partij in 2014 sindsdien voortdurend werden lastiggevallen door de Russische autoriteiten, zoals verzoekende partijen lijken voor te houden. Wat betreft de arrestatie van derde verzoekende partij, merkt de Raad immers op dat uit de verklaringen van derde verzoekende partij blijkt dat het hier over een klein incident ging waarbij zij een agent had genegeerd terwijl die haar op straat riep, waardoor die agent om haar paspoort vroeg en toen bleek dat zij dit niet op zak had werd zij opgepakt en ondervraagd over haar identiteit. Op geen enkel moment werd er fysiek geweld gebruikt tegen haar en na twee of drie uur werd zij weer vrijgelaten (administratief dossier K. A. en Am. N., stuk 7, map landeninformatie, deel 3; administratief dossier Al. A., stuk 4, notities CGVS Al. A., p. 8). De Raad treedt verwerende partij dan ook bij in de motivering dat dit incident op zich niet ernstig genoeg is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aangezien niet aannemelijk wordt gemaakt dat derde verzoekende partij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet, beroepen verzoekende partijen zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. De Raad duidt er verder op dat in de bestreden beslissingen omstandig gemotiveerd wordt waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan de tweede arrestatie van eerste verzoekende partij, noch aan de tweede arrestatie van derde verzoekende partij, beide in 2018. Meer bepaald wordt erop gewezen dat (i) de achterliggende reden van deze twee meest recente arrestaties, met name het ontslag van eerste verzoekende partij bij de politie in 2014 en dit nadat zij gedwongen werd om te gaan vechten in Oekraïne, op zich al weinig aannemelijk is aangezien geen ernstig geloof kan worden gehecht aan deze beweerde gedwongen rekrutering; (ii) het verder op zich al vreemd is dat eerste verzoekende partij omwille van het feit dat zij getuige was van verschillende illegale zaken tijdens haar loopbaan als politieagent vervolgd zou worden aangezien de wandaden die gepleegd worden door sommige ordediensten in Tsjetsjenië algemeen gekend zijn en deze kennis dus weinig vernieuwend en ook zonder praktisch gevolg blijft; (iii) het bovendien des te vreemder is dat men, indien men haar echt omwille van deze reden zou willen vervolgen, zo lang zou wachten met dit te doen; (iv) er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat eerste verzoekende partij sinds haar eerste arrestatie in 2015 half ondergedoken zou hebben geleefd in Ingoesjetië en bijna nooit meer naar huis zou zijn gekomen, gelet op de vaststelling dat de onderlinge verklaringen van eerste, tweede en derde verzoekende partij over het ondergedoken leven van eerste verzoekende partij doorspekt zijn met enkele belangrijke inconsistenties en ongeloofwaardigheden; (v) ook in verband met de vervolgingsfeiten op zich, met name de arrestaties zelf, ongeloofwaardige verklaringen worden afgelegd, aangezien, wat betreft de arrestatie van eerste verzoekende partij, eerste verzoekende partij vage en onaannemelijke verklaringen aflegt omtrent haar bewering urenlang te zijn ondervraagd geweest over haar banden met ene Mu., tweede verzoekende partij nooit gehoord heeft over ene Mu. en zelfs niet weet waarom haar man precies werd gearresteerd en verder incoherente verklaringen aflegt over het moment dat haar man thuiskwam na zijn arrestatie, en, wat betreft de arrestatie van derde verzoekende partij, het opvallend is dat het relaas van derde verzoekende partij over haar arrestatie heel erg gelijklopend is met de beschrijving van de arrestatie van eerste verzoekende partij en er verder een ernstige tegenstrijdigheid bestaat over de medische verzorging die derde verzoekende partij al dan niet gekregen zou hebben nadat zij was vrijgekomen; en (vi) er ten slotte ook nog tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd over de oproepingsbrieven die eerste verzoekende partij vlak voor haar vertrek nog zou hebben gekregen. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen afdoende argumenten aanhalen die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen aanvoeren dat het gegeven dat uit de informatie blijkt dat er nergens sporen zijn van gedwongen rekruteringen in Tsjetsjenië om te gaan vechten in Oost-Oekraïne, laat staan dat dit op structurele wijze gebeurde, niet betekent dat zulk systeem niet bestond en dat uit de informatie wel blijkt dat er aanwezig zijn van de aanwezigheid van Tsjetsjeense strijders aan het Oekraïense front, en dat er voorts chauffeurs nodig zijn om de gewapende troepen te vervoeren en te bevoorraden, wijst de Raad er evenwel op dat uit de loutere aanwezigheid van Tsjetsjeense strijders geenszins besloten kan worden dat er gedwongen rekruteringen in Tsjetsjenië zijn om te gaan vechten in Oost-Oekraïne, laat staan dat dit op structurele wijze gebeurde. De Raad wijst er bovendien op dat in de door verwerende partij bijgebrachte informatie (zie administratief dossier K. A. en Am. N., stuk 7, map landeninformatie, deel 2; administratief dossier Al. A., stuk 7, map landeninformatie, deel 2) omtrent deze aanwezigheid van een beperkte hoeveelheid Tsjetsjeense strijders aan het Oekraïense front gesteld wordt dat het vooral over speciale elite-eenheden zou gaan die nauwe banden hebben met president Kadyrov, waarbij nergens uit blijkt dat zij gedwongen zouden zijn geweest om naar het front te trekken. Verzoekende partijen brengen geen objectieve informatie bij die deze informatie weerlegt en hun bewering dat er wel degelijk sprake was van gedwongen rekruteringen betreft dan ook niet meer dan een blote bewering. In het licht van voormelde informatie is het dan ook wel degelijk allerminst geloofwaardig dat eerste verzoekende partij, met haar lage rang en als gewone chauffeur, op een lijst zou zijn terecht gekomen met namen van agenten die gedwongen zouden worden gerekruteerd voor de strijd in Oekraïne. De uitleg dat er chauffeurs nodig zijn om de gewapende troepen te vervoeren en te bevoorraden, doet hieraan geen enkele afbreuk. Het blijft immers gelet op voormelde informatie allerminst aannemelijk dat men een chauffeur gedwongen zou rekruteren om te gaan strijden aan het Oekraïense front waar vooral speciale elite-eenheden (op vrijwillige basis) worden naartoe gestuurd.

2.2.8. Wat betreft de opmerking van verzoekende partijen dat de verhalen over wandaden bij bepaalde Tsjetsjeense ordediensten gebaseerd zijn op de verklaringen van slachtoffers en dat Tsjetsjeense autoriteiten niet wilden dat een vroeger lid van de ROVD deze wandaden zou bevestigen, onderstreept de Raad evenwel dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, met name de “COI Focus” betreffende “Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie” d.d. 29 juni 2020 (administratief dossier K. A. en Am. N., stuk 7, map landeninformatie, deel 1; administratief dossier Al. A., stuk 7, map landeninformatie, deel 1), duidelijk blijkt dat de wandaden die gepleegd worden door sommige ordediensten in Tsjetsjenië

algemeen gekend zijn, waardoor de kennis van eerste verzoekende partij dan ook wel degelijk weinig vernieuwend is en ook zonder praktisch gevolg lijkt te zijn. Dat zij zou worden gevisieerd omwille van de verschillende illegale zaken waarvan zij getuige is geweest tijdens haar loopbaan als politieagent is dan ook op zich al weinig plausibel. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat door verzoekende partijen geen enkele verklaring aangereikt wordt waarom men, indien men eerste verzoekende partij echt omwille van deze reden zou willen vervolgen, zo'n lange tijd zou wachten met dit te doen. Immers nam eerste verzoekende partij reeds in 2014 ontslag en dateren de tweede arrestaties van eerste en derde verzoekende partij die rechtstreeks verband zouden houden met haar ontslag bij de politie pas van 2018.

De door verzoekende partijen bij aanvullende nota ter terechtzitting neergelegde artikels van Amnesty International van 26 maart 2021 handelend over de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië en van de Novaya Gazeta van 15 maart 2021 dat grotendeels gebaseerd is op de getuigenis van een voormalig officier die getuige was geweest van foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen doen aan het voorgaande geen afbreuk.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen opmerken dat eerste verzoekende partij haar 'officiële verblijfplaatsen' opgaf toen haar gevraagd werd naar haar verblijfplaatsen en tevens de mogelijkheid opperen dat de vraag verkeerd werd verstaan of verkeerd werd vertaald, bemerkt de Raad evenwel dat aan eerste verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud de uitdrukkelijke en duidelijke vraag gesteld werd om een overzicht te geven van alle plaatsen waar zij "effectief" gewoond heeft (notities CGVS K. A., p. 4). Dat zij in haar antwoord op deze vraag geen enkel gewag maakt van haar ondergedoken bestaan in Ingoesjetië, en bovendien uitdrukkelijk verklaart dat zij 'de laatste tijd in haar eigen huis in Atchoi-Martan woonde' (notities CGVS K. A., p. 4), doet dan ook wel degelijk afbreuk aan haar bewering dat zij sinds haar eerste arrestatie in 2015 half ondergedoken heeft geleefd in Ingoesjetië en bijna nooit meer naar huis kwam. De Raad onderstreept ten slotte nog dat de uitdrukkelijke verklaring van eerste verzoekende partij dat zij 'de laatste tijd in haar eigen huis in Atchoi-Martan woonde' niet voor interpretatie vatbaar is en geheel haaks staat op haar voorgehouden ondergedoken bestaan in Ingoesjetië sinds 2015 waarbij zij nog zelden naar huis kwam, en dat het argument van verzoekende partijen dat de vastgestelde inconsistentie het gevolg zou zijn van een misverstand of een verkeerde vertaling van de vraag dan ook allerminst kan overtuigen.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen nog opwerpen dat "de modaliteiten voor de huisvesting van verzoeker in de loop van de tijd veranderden, wat de bestaande tegenstrijdigheden tussen de verschillende verhoren tot gevolg heeft", onderstreept de Raad evenwel dat indien eerste verzoekende partij sinds haar eerste arrestatie in 2015 nauwelijks nog naar huis kwam, verwacht mag worden dat verzoekende partijen coherente en consistente verklaringen afleggen over de zeldzame momenten waarop zij dan wel nog naar huis kwam en eenduidig zijn over de frequentie en het moment, 's nachts dan wel overdag, waarop eerste verzoekende partij naar huis kwam. De uitleg van verzoekende partij is dan ook niet van aard om hun tegenstrijdigheden omtrent het beweerde *quasi* ondergedoken leven van eerste verzoekende partij sinds haar arrestatie in 2015 te verschonen.

2.2.11. Omtrent de uitleg in het verzoekschrift dat toen eerste verzoekende partij laat thuiskwam na haar arrestatie, tweede verzoekende partij nog aan het koken was doordat er gasten waren, bemerkt de Raad evenwel dat tweede verzoekende partij aanvankelijk tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat haar man "laat in de nacht thuis(kwam)" (administratief dossier K. A. en Am. N., stuk 4B, notities CGVS Am. N., p. 8; administratief dossier Al. A., stuk 7, map landeninformatie, deel 4). Toen haar gevraagd werd waarom zij nog laat in de nacht aan het koken was, reageerde zij verward en vroeg zij "Hoezo 's nachts?" (notities CGVS Am. N., p. 12). Dat tweede verzoekende partij eerst stelt dat haar man laat in de nacht thuiskwam doch plots lijkt te ontkennen dat hij 's nachts thuiskwam, is dan ook duidelijk inconsistent en de loutere uitleg dat verzoekende partij voor gasten aan het koken was, waarbij overigens evenzeer kan worden opgemerkt dat het geloofwaardigheid mist dat tweede verzoekende partij 's nachts nog voor haar gasten aan het koken zou zijn, doet aan voormelde inconsistentie geen enkele afbreuk.

2.2.12. Betreffende de vaststelling dat de verklaringen van derde verzoekende partij over haar arrestatie zeer gelijklopend zijn met die van eerste verzoekende partij over haar arrestatie, wijzen verzoekende partijen erop dat zij door dezelfde politiedienst werden gearresteerd waardoor het logisch is dat de arrestaties op dezelfde manier verliepen. De Raad is evenwel van oordeel dat ook wanneer rekening gehouden wordt met het gegeven dat een bepaalde politiedienst een specifieke werkwijze heeft bij arrestaties het nog steeds uiterst opmerkelijk blijft dat het verloop van de arrestaties van eerste en derde verzoekende partij, die nochtans werden aangehouden op een heel ander tijdstip en plaats (eerste

verzoekende partij werd aangehouden in januari 2018 aan het checkpoint aan de grens met Ingoesjetië (notities CGVS K. A., p. 10) en derde verzoekende partij werd aangehouden in maart 2018 in de straat waar zij wonen (notities CGVS Al. A., p. 9)), dermate gelijklopend zouden zijn geweest. Immers verklaarden zij beiden dat hun jas over het hoofd werd getrokken, dat zij vervolgens een half uur reden naar een onbekende plaats en dat zij er gefolterd werden met elektrische draadjes aan vingers (notities CGVS K. A., p. 10 en notities CGVS Al. A., p. 7).

2.2.13. Daar waar verzoekende partijen inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid over de medische verzorging die derde verzoekende partij al dan niet gekregen zou hebben na haar tweede arrestatie opmerken dat eerste verzoekende partij hierbij niet aanwezig was *“voor zover hij toen steeds gedetineerd was”* en dat zij *“alleen aangaf welke middelen toegepast konden worden om zijn zoon te verzorgen, al meldend dat hij dit in werkelijkheid niet had gezien, maar dat hij volgens ontvangen informatie geen zorgen nodig had”* en *“in deze zin gewag maakt van de mogelijkheid om een privé dokter te raadplegen of de buurvrouw, een verpleegster tegemoet te komen”*, stelt de Raad evenwel vast dat de neerslag van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal niet voor interpretatie vatbaar is en geenszins de stelling ondersteunt dat eerste verzoekende partij slechts sprak in hypothesen. Immers werden haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken als volgt opgeschreven: *“(…) De tweede keer werd hij bijna vermoord. Via tussenkomst van kennissen kon ik hem toen vrijkrijgen op voorwaarde dat ik hem zeker niet naar het ziekenhuis zou brengen. Ik bracht hem daarom naar een privé-arts.”* (administratief dossier K. A. en Am. N., stuk 5, vragenlijst CGVS K. A., vraag 3.5; administratief dossier Al. A., stuk 7, map landeninformatie, deel 5). Haar verklaringen op het Commissariaat-generaal werden als volgt genoteerd:

“Heeft u daarna medische hulp gezocht voor uw zoon?”

Nee. (...) Ik wou hem meenemen maar hij zei: het mag niet. (...) Ze hebben verwittigd dat als je naar ziekenhuis gaat dan verwittigen ze de politie.

En heeft u ook niet ergens onofficieel medische hulp voor hem gezegd?

Nee, mijn echtgenote heeft hem met compressen enzo verzorgd.

Heeft u bij DVZ niet gezegd dat u een privé-arts heeft gezocht?

Nee, omdat er bij ons ook geen privé-artsen zijn. Misschien heb ik gezegd dat de buurvrouw, mijn vrouw is daar geweest om iets te halen, en die buurvrouw werkt als verpleegster in het ziekenhuis. (...) Misschien heb ik daarover gesproken. (...)” (notities CGVS K. A., p. 20-21). De Raad is van oordeel dat deze verklaringen, die niet voor interpretatie vatbaar zijn, duidelijk tegenstrijdig zijn met de verklaringen van tweede verzoekende partij die aangaf dat niemand Al. verzorgd heeft nadat hij vrijkwam aangezien hij zijn lichaam niet aan haar wou tonen en dat zij ook nooit naar de buurvrouw is geweest voor medische hulp en tevens met de verklaringen van derde verzoekende partij die bevestigt dat zij door niemand verzorgd werd, ook niet door haar moeder. De Raad wijst er ten slotte nog dat de aangehaalde vergoelijking in het verzoekschrift dat eerste verzoekende partij hierbij zelf niet aanwezig was *“voor zover hij toen steeds gedetineerd was”* allerminst aanvaard kan worden, aangezien, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen thans voorhouden, eerste verzoekende partij volgens haar eigen verklaringen op het Commissariaat-generaal wel degelijk rechtstreeks getuige was van de verwondingen van haar zoon en de medische zorgen die hij nodig had. Immers verklaarde zij aldaar dat zij toen zij 's avonds hoorde dat haar zoon een tweede keer gearresteerd werd met de auto op zoek ging naar hem, dat het al in de vroege ochtend was toen haar vrouw belde en zei dat hun zoon was thuisgekomen en dat zij vervolgens direct naar huis is gereden waar zij haar zoon zag (notities CGVS K. A., p. 20). Dat eerste verzoekende partij toen gedetineerd zou zijn, blijkt nergens uit hun eerdere verklaringen. Dat verzoekende partijen thans plots het tegendeel beweren en stellen dat eerst verzoekende partij hierbij zelf niet aanwezig was, bevestigt dan ook alleen maar het volstrekt ongeloofwaardige karakter van hun asielrelaas.

2.2.14. Waar verzoekende partijen nog stellen dat hen verweten wordt dat zij *“zich tegenspreken wanneer zij vermelden dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor verzoeker een convocatie hebben gekregen naar aanleiding van zijn tweede aanhouding, en dat zij zich het niet meer herinnerden tijdens hun verhoor door tegenpartij”* terwijl verwerende partij nochtans over deze convocatie van 3 mei 2018 beschikt, en dat het geenszins om een tegenstrijdigheid gaat doch wel om een vergetelheid, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partijen enkel een oproepingsbrief op naam van derde verzoekende partij, Al., bijbrachten. Met hun verwijzing naar dit stuk doen zij dan ook geenszins afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissingen dat eerste en tweede verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaven dat eerste verzoekende partij na haar tweede arrestatie ook nog enkele oproepingsbrieven ontving, maar vervolgens hiervan geen enkele melding meer maakten tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal noch hiervan enig bewijsstuk bijbrachten. Redelijkwijze mag worden verwacht dat zij zich nog zouden herinneren of eerste verzoekende partij al

dan niet ook zelf nog oproepingsbrieven had gekregen na haar tweede arrestatie en hiervan spontaan melding maken.

2.2.15. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen voor het overige, in een poging de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen, niet verder komen dan loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissingen afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissingen te weerleggen.

2.2.16. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de tweede arrestaties van eerste en derde verzoekende partij in 2018 en die uiteindelijk de aanleiding zouden hebben gegeven tot hun vlucht uit de Russische Federatie.

2.2.17.1. Wat betreft nog de motivering in de bestreden beslissingen over de arrestatie van de neef van eerste verzoekende partij, opperen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij nooit verklaard heeft dat haar neef werd gearresteerd, doch wel dat haar broer werd gearresteerd. Zij wijzen erop dat deze broer net zoals eerste verzoekende partij bij de politie werkte, dat hij in 2017 zijn ontslag nam en dat hij op 8 januari 2020 bij hem thuis werd aangehouden. Echter wordt officieel gewag gemaakt van een aanhouding op 10 januari 2020 terwijl hij in een veld marihuana aan het oogsten was. Verzoekende partijen onderstrepen dat het om dwaze en duidelijk verzonnen beschuldigingen gaat. Verzoekende partijen merken op dat eerste verzoekende partij meermaals over de arrestatie en situatie van haar broer wilde spreken, doch dat haar meermaals verteld werd dat zij over haar eigen situatie moest vertellen en niet die van haar broer.

2.2.17.2. De Raad stelt vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij blijkt dat eerste verzoekende partij inderdaad gewag maakte van de arrestatie van haar broer en nergens stelde dat haar neef zou zijn gearresteerd (notities CGVS K. A., p. 5 en 19). Aangezien de passages van het persoonlijk onderhoud waarnaar verwerende partij verwijst in desbetreffende motivering (met name de pagina's 5 en 19) evenwel betrekking hebben op de verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande de arrestatie van haar broer, is de Raad van oordeel dat verwerende partij een louter materiële vergissing maakt waar zij in de bestreden beslissingen gewag maakt van 'neef' in plaats van 'broer'. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud over de arrestatie van haar broer inderdaad blijkt dat eerste verzoekende partij geen duidelijke aanwijzingen blijkt te hebben dat de arrestatie van haar broer (en niet haar neef zoals verwerende partij stelt) iets met haar eigen zaak te maken heeft behalve haar eigen vermoedens en dat zij wat betreft deze arrestatie bovendien niet verder komt dan het uiten van blote beweringen die zij geenszins met bewijsstukken staft (notities CGVS K. A., p. 19). Uit deze passages van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat eerste verzoekende partij wel degelijk de kans heeft gekregen om te verduidelijken wat deze problemen van haar broer met haar eigen situatie te maken hadden, doch dienaangaande niet overtuigt. Evenmin brengen verzoekende partijen in hun verzoekschrift concrete elementen aan die aantonen dat deze arrestatie – voor zover hieraan al geloof kan worden gehecht – wel degelijk gelinkt is aan hun eigen problemen.

Waar verzoekende partijen ter terechtzitting bij aanvullende nota *“De veroordeling in naam van de Russische Federatie dd. 08 oktober 2020”*, meer in het bijzonder de veroordeling van de broer van eerste verzoekende partij, en een *“Convocatie voor ondervraging”* neerleggen stelt de Raad vast dat deze documenten onder vorm van kopie worden bijgebracht. De Raad is van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.18. Daar waar verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift nog *“foto's van de verzoeker met de uniform van de ROVD”* (bijlage 2) voegen, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift enige nadere uitleg geven omtrent deze foto's en wat zij hiermee precies willen aantonen. Deze foto's kunnen hoogstens de job van eerste verzoekende partij als chauffeur van politievoertuigen staven, hetgeen evenwel op zich niet wordt betwist, doch vormen op geen enkele manier enig bewijs van de bewering van eerste verzoekende partij dat zij ontslag nam uit vrees om gedwongen naar het front in Oekraïne te worden gestuurd noch van de door haar beweerde problemen wegens haar ontslag.

2.2.19. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.20. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissingen motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, dient gewezen te worden op het feit dat op basis van de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, kan worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999 , drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrepsd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.*

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.” Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan die voormelde vaststelling in een ander daglicht plaatsen.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.21. Betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn, indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoekende partijen zetten niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.2.22. Voor zover verzoekende partijen menen dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen

neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier K. A. en Am. N., stukken 6 en 7; administratief dossier Al. A., stukken 6 en 7), en dat eerste, tweede en derde verzoekende partij tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van respectievelijk 5, 6 en 9 oktober 2020 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.23. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT